

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Вітаутас РАЧИЦКАС

Ніна вдома

Дівчинка, що любить тата
Повість

Тернопіль
Богдан

Перекладено за виданням:
Vytautas Račickas. Nippė namie.
Mergaitė, kuri mylėjo tėtį. Apysaka.
Vilnius, 2007.

Переклав з литовської Дмитро Чередниченко

Ілюстрації Олесі Томків

До Ніппиного дому заліз злодій і вкрав флейту.
Ніппа затялася знайти злодія. Та це зробити не так просто.
Адже несподівано виникають і важливіші справи.
Які саме — довідається у третій, завершальній повісті про дівчинку Ніппу.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,

nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

День почався гидко.

Уранці, вийшовши на веранду, Ніппа наступила на неживого кота. І так перелякалася, що мало не вмерла. Уявляєте? Хтось приніс неживого кота. Приніс і поклав біля дверей!

Хто це міг зробити? Невже сусідські діти? Невже Юлюс? Ні, напевно не вони.

І напевно не Юлюс.

А після обід у Ніппин дім заліз злодій.

Те сталося між третьою і четвертою годиною. Вони удвох із мамою поїхали з дому на годинку, і на тобі.

Злодій пробрався через віконце веранди. Без сумніву, то була дитина. І до того ж дуже худа, бо те віконце зовсім невелике. Доросла людина чи навіть опецькувата дитина, хоч би як кректала, то крізь нього не пролізла б.

Спочатку ні мама Джоя, ні Ніппа нічого не помітили. І не скоро б і помітили, якби не Ніппин живіт. Бачте, він забурчав. Ваш живіт, як тільки зголодніє, також, напевно, бурчить?

— Мамо, їстоньки! — як завжди в таких випадках, гукнула Ніппа.

— У холодильнику знайди кефір і два дуже смачні сирки, — мовила мама, яка останнім часом майже не купляє м'яса і все частіше повторює, що найздоровіше їсти вегетеріанські харчі. Інакше кажучи, фрукти й го-
родину. Ну, ще крупу.

Ніппа відчинила холодильник. Ні кефіру, ні дуже смачних сирків там, на жаль, не побачила. Холодильник був порожній.

— Мамо, кінчай жартувати! Сьогодні ж не перше квітня!

— А що? Хіба я збрехала?

— Звичайно. Як справжній Міке Брехунець.

Тепер кефір та сирки стала шукати й мама.

— Нічого не розумію... Справді був кефір. Цілий пакетик. І два сирки. Вчора я купила чотири. Під час сніданку ми два з'їли. Інші два я залишила на вечерю. Невже миші з'їли?

Пані Джоя стала оглядати уважніше й на шафочці побачила непомиту чашку. На її внутрішніх стінках білили залишки кефіру. Вона пальцями стиснула собі скроні, пробуючи згадати, що та як. Невже сама випила й забула, що випила? І ще й непомиту чашку залишила? Ні, ні! Її пам'ять ще не зраджує. І кількість холестерину нормальна — щойно в поліклініці перевіряла...

Коли нарешті збагнула, що сталося, звичайно, остовпіла.

— Ніппо! Наш кефір хтось випив.

— Хто?

— Я не знаю.

— Не може бути.

— Може.

Пані Джоя підійшла до сміттевого ящика й побачила: у ньому лежав зім'ятий пакетик «Жемайтійського молока» з найчіткішим написом — КЕФІР.

Тоді ще раз відчинила холодильник. І лише тепер побачила, що він зовсім порожній. Ні масла, ні сиру, ні яєць, ні чотирьох молочних ковбасок, які вони удвох мали з'їсти увечері. Лише в морозильнику все як і було. Напевно, через те, що там усе попримерзало і, правду кажучи, не так уже просто вийняти.

По спині Джої Накене забігали мурашки.

— Нас обікрали, Ніппо... — нарешті мовила мама.

— Хто?

— Злодій.

— Як?..

— Цього я не знаю.

Коліна згиналися, коли пані Джоя підійшла до невеликої книжкової полиці, на якій було акуратно поставлено кілька десятків книг. Одну-однісіньку (це був «Маленький принц» А. де Сент Екзюпері) взяла вона тремтячою рукою і, затримавши віддих, розгорнула на сьомій сторінці. Дякувати Богові! Гроші із образом Сімонаса Даукантаса були на місці. Потім висунула шухляду, відкрила стару коробочку з прикрасами, в якій тримала кілька золотих перстенів, інші свої коштовності. Полічила це убоге багатство, полегшено зітхнула — всі.

Тоді стала перевіряти все по черзі: одяг у шафі, взуття на веранді, кухонне начиння. Ні, крім харчів, більше, здається, нічого не зачепило.

Але як же той зголоднілий злодій у хату потрапив?

Ледве задала собі це питання, як пані Джоя побачила на столі невеликий жовтий листочок, може, з ясеня, може, з берестка, може, з верби чи якогось куща, яких тут, у саду, шукати напевно й не треба. А дивлячись на той листочок, відчула подих вітру. І сама не зчулася, як прискочила до вікна веранди — ой, шибку вийнято! Висунувши у віконну дірку голову, глянула додолю — вийнята шибка лежала на землі. Вона була ціла-цілісінька.

Трохи опам'ятавшись, мовила дочці:

— Слава Богу, той непроханий гість великих збитків, здається, не зробив. Роздивись і ти! Свої ляльки полічи!

Ніппа зараз же вилізла на горище. І незабаром кулею скотилася додолю.

— Мамо! Мамо!

— Що, доню?

— Флейта! Я не знаходжу своєї флейти...

— Господи, невже і флейту вкрали?
— Вона була в моєму наплечнику... А тепер наплечник порожній...
— Ну, не переживай... Нову куплю...
— Я не хочу нової! Не хо-о-очу!
Ніппа уткнулася мамі в груди і, як ніколи, жалібно заплакала.

II

Однак незабаром підвела голову й рішуче мовила:

— Я його спіймаю!
— Кого? Злодія?
— Так.

Мама Джоя тільки шепотіла:

— Дитинко, поліція грабіжників та вбивць не ловить, а тут... Адже, дочко, буває і щось гірше.

— Як гірше?

Правду кажучи, Ніппа не дуже й уявляла, що може бути гірше, коли з твого наплечника хтось краде твою улюблену річ — флейту. Ледве подумала, що її тепер торкаються чийсь брудні, сто років немиті руки, Ніппі стало дуже неприємно. Без сумніву, той злодюга ж і грати не вміє. Однак усе-таки запихає флейту у свій смердючий рот, кусає її брудними зубами.

І де ті безсовісні злодії беруться? Адже Богом сказано — не крадь! Бо після смерті в пекло попадеш, а там — ой, як несолодко!

— Як гірше? — мама повторила доччині запитання. — Треба з кимось порівняти, і знатимеш. Ось ми удвох — погано чи добре живемо?

Трохи подумавши, Ніппа сказала:

— Дуже погано.

Мама Джоя аж здригнулась.

— Дуже погано? Чому?

— Тому, що в саду.

— Ну, то порівняймо: є сім'ї, котрі ні квартири, ні саду, нічого не мають. Отже, вони ще гірше живуть.

— І нехай живуть, мене те не цікавить...

— Те мало б цікавити наш Уряд.

— Президента? — спокійним тоном запитала Ніппа.

— І президента.

— То, може, йому й повідомимо?

— Про що?

— Про те, що мою флейту вкрали, що кефір випили, що сирки...

Справді про крадіж повідомити поліції, безперечно, треба було б. Нехай ущерб і малий, але ж найважливіше — сам факт. Якщо його замовчити, то злодій це розцінить як свій успіх і крастиме й далі. З іншого боку, міркувала мама Джоя, будь-які стосунки з поліцією завжди не дуже приємні. Якийсь чиновник-недоук ще візьметься допитувати — йому заманеться дізнатися, чого ми удвох живемо в саду, хоч у центрі міста маємо квартиру. Ясно ж, пані Джоя відповіла б дуже просто — де нам подобається, там і живемо. Свобода! Але чиновник, нерозбірливим почерком пишучи далі довжелезного протокола й не зволивши навіть підвести очей, цікавитиметься знов — а що, квартира порожня стоїть? Ні, напевно, здаєте її? О, про це пані Джоя і не хотіла б говорити. Яке собаче діло того уїдливого чоловіка — здаю чи порожню тримаю? Якщо скажу, що здаю, тоді, чого доброго, візьметься розпитувати про плату. Може, навіть у податкову інспекцію надумає подзвонити.

— Дитино, — нарешті мовила мама, — Його Величність Валдас Адамкус — наш керівник держави. У нього інші проблеми.

— Які інші?

— Ну, як уникнути скандалів... Як зменшити корупцію...

— А що таке корупція?

— Корупція — це...

На тобі! Вона не може дитині пояснити, що таке корупція.

— Корупція — це коли якийсь чиновник дає гроші іншому чиновникові, хоч той чиновник їх не заробив...

— Скільки дає? — Ніппа раптом перервала спробу пані Джої сформулювати ясну відповідь.

— Багато.

— Сотню?

— О, ні! В таких випадках сотня — не гроші. Коли йдеться про корупцію, то йдеться про тисячі й сотні тисяч. Іноді навіть про мільйони...

Бажаючи закінчити цю неприємну і зовсім не дитячу тему, мама Джоя мовить:

— Але найбільше наш президент думає, як найшвидше ввести євро — спільні гроші Євросоюзу.

— І тоді ми завжди будемо мати багато грошей?

— Ні, тоді, на жаль, матимем ще менше.

— То кому потрібні такі гроші? Президентові?

— Президентові вони потрібні найменше.

— Хіба йому не треба квитка купувати, коли в Америку летить?

— Якщо це офіційний візит — не треба.

— А до нас він міг би прилетіти?

— Жартуєш, Ніппо. Чого?

— З офіційним візитом.

Мама Джоя раптом зареготала.

— А ти, Ніппо, напиши йому листа й запроси у гості. Як знати, може, й прибув би? Ото було б сміху, коли б у нашому саду приземлився гвинтокрил і з нього вийшов Валдас із Альмою! Тільки я не уявляю, про що ти з ним розмовляла б.

— А я уявляю, — відрубала Ніппа.

— Ну ж?

— Я йому розказала б, що вкрали мою флейту.

— І що, ти думаєш, президент подарував би тобі другу?

Спершу Ніппине личко просяяло, але швидко й знов спохмурніло.

— Я вже казала, що іншої мені не треба.

— Чому ж?

— Тому, що ця була татовим подарунком.

— Розумію...

А Ніппа обняла маму й знов заплакала.

